

Op gelijke voet

Laatst luisterde ik naar een programma waarin twee mensen met elkaar in gesprek waren. De oudere man vertelde over wat hij, lang geleden, had meegemaakt. De ander reageerde: “Toen was ik nog lang niet geboren. Wat een tijd. Daarover zal ik nooit kunnen vertellen”. Waarop de oudere man zei: “En toch spreken we op gelijke voet met elkaar”.

Die zin bleef maar bij me hangen: “En toch spreken we op gelijke voet met elkaar”. Misschien omdat het de dagen waren van de ‘Black lives matter’ demonstraties, waarin mensen overal ter wereld in beweging komen tegen racisme. Omdat er niet op gelijke voet met elkaar wordt gesproken.

Ik woon dicht bij het park waar de demonstratie in Nijmegen was, en liep er heen. Als vanzelf liet ik me in de groeiende groep mensen opnemen. Daar stonden we, op ruime afstand van elkaar, losse individuen. Juist die lege ruimte tussen ons maakte het krachtig. Ieder stond er, kalm, rechtop, en beslist. Tussen de mensen hoorde je het stil protest.

We stonden er om uit te drukken dat iedereen vrij, met dezelfde rechten, en gelijk in waardigheid wordt geboren. Kinderen van God. Ieders naam in de palm van Zijn hand gegrift (Jesaja 49, 15-16). Onuitwisbaar. Beschermd, als in een landschap met levende lijnen. Gewaardeerd om wie je bent, welke afkomst, welk verleden, heden of toekomst je ook meedraagt. Als we dat telkens weer beluisteren, dan kun je op gelijke voet met elkaar spreken.

Cecile Kuijpers